

**OKUL
RADYOSU
YAYINDA!**

ÜLKER KURTÇAN

KAPININ AÇILMASINI BEKLERKEN...

Okulun idari koridorunda bulunan müdür odasının girişinde üç öğrenci bekliyordu. Mahcup ve sessiz.

O gün, orada tam odaya bakan köşede, yeterince büyük olmadıklarını düşündüler ya da yeterince küçük...

İçinde buldukları yaşlar, on ikiler, on üçler, ne zor yıllardı. Bazen nasıl da büyük sayılıyorlardı, bazen de çocuk! Hiç kimse ne düşündükleriyle ya da nasıl düşündükleriyle ilgilenmiyordu. Gelişmekte olan vücutların içine sıkışmış küçük ruhları, pek ciddiye alan yoktu.

Koridordaki üç öğrenci, üç ayrı hayat; üç farklı kalp atışıyla odanın girişinde kalmışlardı.

Fazla yaklaşımdan çok da uzaklaşmadan. Seviyeli bir uzaklıktan kapıya bakıyorlardı. Yanlarından geçen arkadaşlarıyla bile göz göze gelmeden...

“Orada beklemeyin, koltuklara oturabilirsiniz.”

dedi sekreter hanım. Gözüyle bekleme bölümünü işaret etti.

“İçeriden çağırdıklarında sizi yollarım.”

Yavaş ve çekingen hareketlerle geniş koltuklara geçtiler. Oturunca içine gömüldüler. Birbirlerine bakmadan gözlerini, yine kapıya diktiler. Doktordan sevinçli bir haber bekleyen hasta yakını gibi, doğumhaneden haber bekleyen bir baba adayı gibi.

O gün karar günüydü. Üç öğrenci için en önemli gündü. Okul yaşamlarının en uzun günüydü. O kapı açıldığında ne çeşit bir ceza alacaklarını düşünmeden edemiyorlardı. Büyük sayıldıkları için hatırı sayılır bir ceza mı? Yoksa çocukluklarına verilecek bir sözlü ihtar mı?

Altıncı sınıfın bitmesine çok az kalmışken, neredeyse artık yedinci sınıf sayılacaklarken, müdür beyin, velileri de içine katan bu toplantısı, bir türlü sonlanmıyordu.

Onlar kapının önünde titreşirken aileler de içeride heyecanla konuşuyordu. Kapıya yaklaşarlarsa dışarı taşan sesleri duyunca içeri girmekten vazgeçip yol değiştiriyordu.

Sekreter ise devamlı olarak

“Müdür bey meşgul,” diyordu.

Neden meşgul olduğunu ise üç küçük yürek, çok iyi biliyordu.

Oysa son aylar ne güzel geçmişti. Yeni arkadaşlıkları, yepyeni öğretileri, küçük yaşamlarına katmışlardı. Öğrenciliği hayatın bir parçası sayarak ilk tecrübelerini kazanmışlardı. Okulun yolunu kendini keşfetme yollarından saymışlardı.

Ah, bir içeri girebilseler! Onlara da savunma hakkı verilse!

Kuşkusuz yanlış anlaşıldıklarını söyleyeceklerdi, belki de içtenlikle af dileyeceklerdi. Her şeyin ama her şeyin bilgiye aç yarılarıyla ilgili olduğunu, bazı olaylara, gerçeğe ulaşmak için karıştıklarını itiraf edeceklerdi. Ah, o kapı bir açılsaydı!

İdareciler, ilk toplantının velilerle olmasına karar vermişlerdi. Bir bakıma ilk savunma şansını ailelere sunmuşlardı. Belki de, henüz bilinmiyordu.

İçlerinden biri müdür beyin onları nasıl çağıracağını merak etti.

“Size mi telefon eder?”

“Genellikle. Misafirleri dahili telefonda davet eder.”

Birbirlerine baktılar, o anda orada misafir olmadıklarını akıllarından geçirdiler. Sonra yine sım-sıkı kapalı kapıya baktılar. Endişeyle ve yaşlarından büyük bir korkuyla.....

Sanki her zil onlar için çalıyordu. Sanki o gün okulun tüm işleri durmuştu, sadece o üç yaramaz, en önemli gündem maddesiydi. Sanki tek sorun onlardı!

Kalkıp gitseler,

“Daha sonra uğrarız,” deseler olmaz mıydı?

Bu davranışları da çocukluklarına verilemez miydi? Yaşlarından büyük bu uzun saatleri, onları buram buram terleten, oturdukları yere çivileyen bu dakikaları,

“Biraz daha büyüdüğümüzde yaşasak,” deseler, olmaz mıydı? Onları bir anlayan çıkmaz mıydı?

Sekreter hanım, önündeki bilgisayarla ve gelen gide- ne cevap vermekle uğraşırken onlar bir kapıya, bir de telefona bakıyorlardı. Aslında koridordan gülerek ge- çen arkadaşlarının yerinde olmak istiyorlardı. Birbirle- rinin omuzlarına yaslanmak, yüksek sesle konuşmak, koridorlardan koşturarak geçmek istiyorlardı.

Çocuklar ve sekreter hanım birbirlerine bakarken kapı, birden bire açıldı. Şaşırdılar. Ne zamandır o ka- pının açılmasını beklemelerine rağmen öylesine baka kaldılar.

Yürekler çarptı, gözler müdür yardımcısına takıldı. Sekreter hanım gülerek, ayağa kalktı.

Müdür yardımcısı ise çocuklara bakmadan fısıldar gibi konuştu. Yine de söyledikleri odayı doldurdu.

“Beş dakika sonra çocukları içeri yollayın!”

Kadın

“Tabii efendim,” dedi.

Müdür yardımcısı odanın kapısını kapatırken onu izleyen üç küçük göze hiç aldırmadı.

“Öf...neden beş dakika?” dediler.

Oysa beş dakikaya değil, beş saniyeye bile dayan- cak güçleri kalmamıştı.

“Sabrımızı ölçüyorlar,” dedi kız olanı. Başını yeniden aşağıya indirdi.

Sekreter hanım, bir deftere baktı, bir şeyler karalar gibi yaptı, söylendiği üzere beş dakikayı doldurdu. İşe yaramayan işlerle... Çalışıyormuş gibi yaparak. Sonunda saatine baktı ve

“İçeri girebilirsiniz,” dedi.

Çocuklar, koltuklarından hızla kalktılar. Doğruca ka- pıya yöneldiler. İçlerinden biri, usulca kapıya vurdu. Bir kez. Her zamanki gibi sertçe vurmadi. Titrek bir vuruştı.